

искачи се до върха на стълбата и скочи презъ прозореца. Пламенни езици вече изкачаха отъ всички страни и пожарникаритъ съ страхъ очакваха, че, аха, подътъ ще рухне и ще смачка любимото на всички куче или че то ще се задуши отъ дима.

Но следъ нѣколко секунди Бобъ се показва на прозореца и почна спокойно да слиза по стълбата. Въ устата си държеше котенце. За него Бобъ влѣзе въ огъня, за него той жертвуваше своя животъ.

Следъ нѣколко месеца пожарникаритъ бѣха повикани на единъ много силенъ пожаръ. Кжщата бѣше обхваната отъ пламъци, а въ нея нѣколко души, голѣми и малки, се лутаха ужасени. Съ голѣмъ трудъ и опасностъ за живота си пожарникаритъ спасиха всички, както имъ се струваше.

Но Бобъ знаеше по-добре отъ тѣхъ, че още е нужна помощъ. Като се спрѣ до една врата на долния етажъ, той дращѣше по нея, лаеше, скимтѣше. Нѣколко пжти го изгонваха, но той пакъ дохождаше до вратата и дращѣше по нея. Най-после господарьтъ му се сѣти, че Бобъ не напраздно стои толкова на вратата. Той, заедно съ други пожарникари счупиха вратата и въ стаята, на креватче, видѣ детенце. Господарьтъ на Бобъ изнесе детето на ржце, а Бобъ подскачаше около него и радостно лаеше.

Бедниятъ Бобъ! Той загина, като изпълняваше своитѣ длѣжности: веднажъ, когато отиваше на пожаръ, кола премина презъ него и го премаза.
